

Vaasan kirkko

MARTTI LUTHER 1483-1546

EVANKELIS – LUTERILAISEN KIRKON TUNNUSTUSKIRJAT

SUOMENTANUT
A.E. KOSKENNIEMI

Luterilaisen kirkon tunnustuskirjat eivät ole ainoastaan lujan uskon mieltäylentävä näyte menneiltä ajoilta; ne ovat myös ennen kaikkea ohjeellisia ja velvoittavia kaikille kristityille ja kirkoille, jotka tahtovat olla luterilaisia ei ainoastaan nimeltä, vaan todellisesti. Jeesus Kristus, meidän tunnustuksemme apostoli ja ylimmäinen pappi, ylläpitäköön ja varjelkoon seurakuntansa nuhteettomana tulemuksensa asti.

Turussa, toukokuussa 1948.

Suomentaja

KOOSTE: Väinö Hotti

TUNNUSTUSKIRJAT PUHUVAT

IV RIPPI

Jumala vaatii, että me uskomme synneistä päästön aivan niin kuin Jumalan ääni taivaasta kajahtaisi, ja että iloiten on turvaututtava synneistä päästöön, samalla tietäen juuri tällä uskolla saavamme syntien anteeksiantamuksen... (39).

On tunnettua, että me olemme niin suuresti korottaneet ja ylistäneet synneistä päästön ja avaintenvallan siunausta (137).

Jos meidät päästettäisiin vain niistä synneistä, jotka voimme luetella, emme me suurtakaan apua saisi (40).

Paitsi julkista, päivittäistä ja välttämätöntä rippiä on tämä salainen rippi, joka suoritetaan ainoastaan yhden veljen läsnä ollessa. Tämä joutuu käytäntöön silloin, kun jotakin erikoista on sydämellämme tai meitä ahdistaa jokin sellainen seikka, joka jäytää omaatuntoamme eikä anna sille rauhaa tai kun emme voi havaita itseämme kyllin vahvoiksi uskossa (407).

Jos tätä perin pohjin esitettäisiin ja sen ohessa osoitettaisiin se hätä, jonka pitäisi meitä taivuttaa ja kehottaa rippiin, ei monia tyrkyttelemisiä ja pakottelemisia tarvittaisi: jokaista kyllä hänen omatuntonsa ajaisi ja tekisi hänet niin pelonalaiseksi, että hän ilahtuisi ja tekisi kuin kurja kerjäläisraukka; kun sellainen näet kuulee jossakin runsaan raha - tai vaatejakelun olevan käynnissä, ei silloin hoputtavia kepinlyöntejä tarvita, varmasti hän omasta aloitteestaan juoksee, minkä jaloista irti saa, ettei viivyttelyllään mitään menettäisi (408).

Mitä syntien luettelemiseen niitä tunnustettaessa tulee, tunnustajia opetetaan siten, ettei omilletunnoille panna kahleita. Taitamattomia totutettaessa saattaa eräiden syntien luetteleminen olla hyödyksi... mielestämme ne eivät ole mitään sellaista jumalanpalvelusmuotoa, joka vanhurskauttamista varten on välttämätön (138,139).

Rippi (paavilaisten) taas on seuraavanlainen. Jokaisen täytyi luetella kaikki syntinsä – mikä on mahdottomuus. Se oli kova kidutus. Ne synnit taas, jotka hän oli unohtanut, annettiin anteeksi sillä ehdolla, että hän tunnustaa ne jäljestäpäin, mikäli ne mieleen johtuvat (258).

Meidän on siis harkittava tätä asiaa siten, että erotamme ja sijoitamme nämä molemmat kohdat kauas toisistaan: pidämme oman tekemme vähäarvoisena, mutta Jumalan teon erittäin suuriarvoisena emmekä elä siinä luulossa, että me muka teemme ja Jumalalle annamme jonkin erinomaisen teon, vaan että me vain saamme ja vastaanotamme häneltä (407,408).

Kehottaessani siis käymään ripillä minä yksinkertaisesti vain kehotan olemaan kristittyinä (409).